

Là một nhân viên y tế làm việc tại bệnh viện Phụ sản Tiền Giang, tôi từng chứng kiến rất nhiều câu chuyện cảm động về những em bé bị mẹ bỏ rơi ngay sau khi sinh. Mỗi lần nhắc đến, lòng tôi vẫn không khỏi quặn thắt. Những đứa trẻ bé bỏng ấy, mới chào đời, đã không có được vòng tay ấm áp của mẹ. Thay vì được yêu thương, chăm sóc từ những người thân, các em lại được đặt lại một mình trong căn phòng bệnh viện yên tĩnh, lạnh lẽo.

Tôi nhớ một bé sơ sinh mà tôi đã trực tiếp chăm sóc, em bị bỏ lại ngay sau khi mẹ sinh xong. Lúc đầu, em chỉ nằm im, đôi mắt mở tròn ngơ ngác nhìn thế giới rộng lớn mà chưa hiểu được điều gì. Cả đội ngũ y bác sĩ, hộ sinh chúng tôi đều vội vàng đưa em vào phòng chăm sóc đặc biệt, kiểm tra từng dấu hiệu sinh tồn. Đôi bàn tay nhỏ bé, mềm mại đó được các cô hộ sinh nâng niu như báu vật. Chúng tôi thay phiên nhau thức đêm, vỗ về em bằng những lời nói nhẹ nhàng, những cái vuốt ve tóc để em cảm nhận được hơi ấm tình người.

Dù không có vòng tay của mẹ, nhưng các cô, các bác sĩ, hộ sinh luôn cố gắng trở thành gia đình thứ hai của em bé, để em không cảm thấy cô đơn, lạnh lẽo khi bước vào cuộc đời này. Tình thương ấy giản đơn nhưng chân thành, thấm lòng ấy vì các em mà rộng mở. Mỗi ngày trôi qua, khi thấy bé dần lớn lên, khỏe mạnh hơn, chúng tôi như được tiếp thêm sức mạnh. Những giây phút ấy cho tôi hiểu rằng, dù cuộc đời đôi khi khắc nghiệt, nhưng lòng người vẫn rất ấm áp. Các em bé bị bỏ rơi tại bệnh viện không hề đơn độc, vì phía sau các em là cả một đội ngũ y tế luôn yêu thương, cứu mang, và bảo vệ các em suốt chặng đường đầu đời. Đó chính là món quà quý giá nhất mà chúng tôi có thể trao cho các bé.

NHỮNG MẢNH ĐỜI BỊ BỎ LẠI BỆNH VIỆN PHỤ SẢN

Ảnh: Nhân viên khoa Sơ sinh và Bé bỏ rơi tại bệnh viện

BS. Trần Khắc Ân - Khoa Khám bệnh- Bệnh viện Phụ sản Tiền Giang